

vort Land, vort Sprog, vor Kultur og vort Lands Minder som nogen anden Klasse her i Samfundet. Og Socialdemokratiet, Arbejderklassen — vi ere jo snart saa vidt, at man, naar man taler om Socialdemokratiet, ogsaa kan tale om Arbejderklassen i al Almindelighed — specielt i Byerne, som jeg mest har Kendskab til, men jeg tør for Resten ogsaa sige paa Landet, vil i lige saa høj Grad som andre Samfundsklassers Medlemmer være med til at ofre det bedste, de eje, for vort Lands Bevarelse. Spørgsmaalet bliver jo kun, om vort Land er truet, og af hvem det er truet, hvis det er truet. Jeg tror nu ikke paa, at der er nogen Fare for vort Lands Fremtid og Bestaaen, naar vi kun selv handle fornuftigt, og ved at handle fornuftigt forstaar jeg ikke det at give de flest mulige Penge ud til Forsvarsvæsenet.

Man vil maaske sige: Ja, men det her foreliggende Forslag har en særlig Betydning for Flertallet her i Salen derved, at det er forelagt af en Regering og en Minister, der ere i Overensstemmelse med Flertallet. Det var en ret mærkværdig Motivering, det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) gav af sin Stilling til det foreliggende Lovforslag. Jeg har ikke den Opfattelse af et politisk System, at Flertallet er pligtigt til uden Undersøgelse af vedtage alt, hvad der fremkommer fra Regeringens Side, men man fik absolut denne Opfattelse af, hvad det ærede Medlem sagde denne Sag vedrørende. Det ærede Medlem sagde nemlig, at han vilde anbefale at følge Krigsministeren i dette Forslag, og at det politiske Moment ved denne Sag, det var, at Krigsministeren ved Forelæggelsen havde sagt, at det var en Nødvendighed, at man fik dette Forslag gennemført, altsaa, at man fik Bevillingen paa disse fem Millioner til Feltskyts. Jeg forstaar ikke rigtig, at det ærede Medlem kan have ment disse Udtalelser fuldt alvorligt, thi det er jo ikke Mening og kan ikke være Flertallets Mening i denne Sag, at alt, hvad Regeringen fremkommer med, skal uden Undersøgelse og uden nærmere Drøftelse passere igennem og vedtages. I saa Tilfælde behøve vi jo ikke herefter al denne Udvalgsbehandling, men kunne overlade til Regeringen at stille de forskellige Forslag, og selv holde vore egne tilbage, da de jo i Reglen kun blive kaldte for „gamle Traverer“.

Naar der tales om, at vort Land er truet ude fra, kunde man med Rette spørge, hvor fra og af hvem. Jeg tror, at vi alle sammen kunne være enige om, at hverken

Bulgarien, Serbien eller Grækenland — det sidste Land ere vi jo i Familie med — tænke paa noget ondt lige over for os. Men naar man taler om, at vort Land er truet, tænkes der jo i Reglen paa vor sydlige Nabo. Jeg har den Mening, at vor sydlige Nabos Befolkning ikke i fjerneste Maade tænker paa at gøre den danske Befolkning noget ondt. Det kan være, at Magthaverne dernede, lige saa vel som andre Steder, have Kløe i Fingrene efter at udvide deres Magtomraade eller med andre Ord deres Omsætningsomraade, men Befolkningen som Helhed er det danske Folk venligsindet. Jeg har Erfaring i saa Henseende, og at det er rigtigt, hvad jeg siger, bevises jo ogsaa derved, at vore tyske Brødre, Socialdemokraterne, nede i Tyskland gentagne Gange have hjulpet vore slesvigske Landsmænd — om jeg kan sige saaledes endnu — naar de ønske et eller andet fremmet i den tyske Rigsdag, de slesvigske Forhold vedrørende. Der kunde siges mangt og meget endnu om dette Forhold, og det har efter min Mening sin indgribende Betydning, specielt paa det foreliggende Tidspunkt og specielt af Hensyn til hele vort Forsvarsvæsen, at der ogsaa kunde være Grund til at undersøge de forskellige sagkyndiges Mening, om hvorvidt vort Land er truet, og hvorledes vort Land er bedst situeret, enten som bevæbnet til Tænderne, eller som almindelig bevæbnet. Der er nemlig nogle sagkyndige, som have den Opfattelse, at vi skulde befæste os meget stærkt, for at vi kunde forsvare os saa længe som muligt under Hensyn til en eventuel Kamp mellem forskellige Stormagter, og der er til Gengæld ogsaa andre sagkyndige, der mene, at der ingen Fare er for, at Danmark vil blive truet af en eller anden Stormagt, da netop Danmarks Beliggenhed er den bedste Garanti for, at vi kunde bevares som selvstændig Stat. En grundig Undersøgelse af, hvilken af disse to Positioner der er den rigtigste, kunde netop ogsaa foregaa i en saadan Forsvarskommission.

Hertil kommer, at der ogsaa fra anden Side har gjort sig Røster gældende, om at gaa ned med Rustningsudgifterne. Jeg sigter hermed til Czarens Reskript, af 1898, da han indkaldte til Fredskonferencen i Haag, hvor han jo meget skarpt drog til Felts mod alle de Millioner, ja Hundreder af Millioner, der smides ud til Forsvarsvæsenet, til Mordredskaber, som han udtrykte det. I dette Reskript siges der, at Penge i Millionvis ere anvendte til Ødelæggelsesmaskiner, som